

DE Ridderlijke Komediant

'N ROMANTISCHE GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

HET VERHAAL TOT NU TOE. Flodoardo, een ridder, en twee struikrovers, Robertus en Gijs, ontmoeten in een herberg een troep reizende tooneelspelers, die op weg zijn naar de burcht van Sigmund de Stoute. Flodoardo is verliefd op diens dochter Camilia.

A lzo, edele heer," maakte de herbergier vleierig 't menu op, „'n twaalf hapjes vooraf, wat gezwollen kalfsnier, 'n schop gekookte aardappelen, ham, gestoofde eend, 'n schotel gedroogde pruimen en 'n stuk of wat puddingen. Zou u, 't late uur van uw aankomst in aanmerking nemend, het daarmee kunnen stellen?"

„Ach ja, ik mag niet te veeleischend zijn. Maar maak wat voort. Want m'n maag rommelt, alsof-ie verschrikkelijk boos is. — En, wat ik zeggen wou, laat die tooneelspelers wat voor me opvoeren. Een of ander romantische geschiedenisje, 't komt er niet op aan. De kunst moet gesteund worden en zolang niet elke komediant zooveel subsidie ontvangt, dat-ie met zijn vervelende fratsen 't publiek niet langer behoeft te vervelen, dienen we 'n handje te helpen. Ja, ik betaal vooruit. Vraag ze maar of dit genoeg is."

Hij haalde 'n paar goudstukken uit 'n geheimen van het vaderlijk zegel voorzien zak van zijn pantalon en reikte die den herbergier over. Deze, met 'n paar oogen, die zoo dadelijk over den vloer van de gelagkamer dreigden te rollen, begaf er zich mee naar den directeur van 't troepje.

„Zoo," zei die, „dat is 'n onverwacht uitkoopje. Daar schiet je harder mee op dan met die voorstellingen op eigen risico. De zaalhuur, de reiskosten, de reclame breken ons den nek. Maar 'n vaste som, dan weet je wat je hebt. — Zeg den edelen heer, dat we onmiddellijk beginnen. Even 'n verkleed-partijtje en de zaak is voor elkaar. We geven: „Aballino of 't Geschaakte Meisje."

Flodoardo, die dit stuk niet kende, zei, dat-ie alles best vond en wachtte ongeduldig op de twaalf voorspijsjes en de enkele hapjes, welke er op volgden.

III

Als afgrijselijke bandieten toegetakeld, gaven de tooneelspelers hun kunst.

„Haha," galmde de eerste dramatische rol en zijn oogen schoten vonken, welke hevig brandgevaar opleverden voor het houten getimmerte, waarop „Aballino of 't Geschaakte Meisje" vertoond werd. „De lucht is zwanger van onheil en hagelstenen zoo groot als 'n vuist. Als die zullen neerkomen op het hoofd der zondige menscheit, wee, wee!"

„De Gerechtigheid zit ons op de hielen," klaagde met tremolo-stem de tweede acteur, die voortdurend een benauwd gezicht zette. Dit kwam ongetwijfeld in z'n rol te pas, doch vond ook z'n oorzaak in 't feit, dat zijn costuum vreeselijk krap was.

„Hoe lang zal onze tocht nog duren?" jammerde het koor, 'n lange en 'n heel korte man, die met verbijsterden blik over en onder elkaar heen keken.

„Wanneer de vader van het geschaakte meisje," hernam de hoofdrol met 'n dramatischen barst in z'n geluid, welke recht tot 't hart ging, „straks aanklopt aan de poort van ons geweten. . . ."

„Boem, boem, boem!" Ridder Flodoardo, die juist door z'n gezwollen kalfsnier heen was en met hongerige drift op den volgenden schotel aanviel,

sprong er van op! Wie rammeide daar de deur? Kwam dat in 't spel te pas of was er onraad?

„Wat zullen we nu weer hebben!" vroeg de herbergier. De acteurs, even van de wijs gebracht, leefden snel de situatie weer in, en Aballino haalde terug:

„. . . straks aanklopt aan de poort van ons geweten. . . ."

„Boem, boem, boem," klonk 't andermaal op de deur, welke thans wegens het late uur goed gesloten was.

„Wie daar?" riep de herbergier met 'n stem alsof-ie zelfs niet bang was voor den duvel.

Er kwam geen antwoord.

Flodoardo de Onversaagde liep onrustig heen en weer; de komedianten, uit hun spel, keken elkaar beangstigd aan.

„Als 't die kerels maar weer niet zijn van gisteravond," opperde de tweede acteur.

„Die weten toch, dat er van ons niets te halen valt?" klaagde 't koor, dat nu weemoedig over en onder elkaar heenkeek. „We hebben al geen week salaris gehad. We zullen blijven strijden voor 'n pensioen-fonds voor den artiestenstand! Als we nu, in den bloei onzer jaren, al nood lijden, hoe zullen we er dan aan toe zijn, als de oude dag klopt. . . ."

„Boem, boem, boem!" daverde 't wederom op de deur.

„Wie nog eens van „aanklopt" spreekt," fluisterde de directeur, de man die Aballino op z'n geweten had, verwoed, „is ontslagen. Dat woord schijnt ze razend te maken!"

„Wacht," gaf Flodoardo, wien 't avontuur van 'n goed uur geleden nog te versch in 't geheugen zat, als zijn mening te kennen,

„het zouden die spitsboeven kunnen zijn, die me zooveen op den weg hebben aangevallen. 't Waren er, meen ik, maar 'n paar, maar aan kruut en kogels ontbrak 't ze niet. Mogelijk hebben ze ook hulp gekregen. Ze kunnen mijn spoor gevolgd zijn en, wie weet, willen ze wraak nemen voor de prikken, welke ik ze heb toegediend. Kijk, aan de punt van m'n degen zit nog 'n druppeltje van hun edel bloed!"

Vòòr Flodoardo dit echter nog aan de in spanning toelusterende tooneelspelers kon toonen, verscheen plots door een achterdeur Robertus en Manke Gijs, beiden met twee revolvers van 't grootste kaliber in de handen. Doch de ontvangst, welke hun te beurt viel, was niet malsch. Want stonden daar niet voor hen 'n troep woest uitziende met karabijnen en musketten gewapende kerels? Hemel, was dit hier een strijd van roovers tegen roovers? Daar moest drommels gauw 'n eind aan worden gemaakt!

„Wel duizend pond harde bruine boonen nog toe!" riep de Schrik der Wegen lachend uit, „gaan we elkaar nu al te lijf? En wat stond er nog pas in ons vereenigingsblaadje? „Broeders, helpt elkander!" Dit is 'n goede spreuk voor brave struikrovers. De wapens neer! Deze kreet zal ook in later eeuwen gehoord worden, doch dan zal 't maar 'n vermaledijde foefje blijken te zijn. Gijs, sta niet zoo te rillen. Als 't er niet 'n paar honderd jaar te vroeg voor was, zou ik d'r verdraaid nerveus van worden!"

. . . verscheen plots door 'n achterdeur Robertus en Manke Gijs . . .